

Tác giả: Hồ Linh

Nhan Sắc Mấy Độ

Nhan Sắc Mấy Độ

Bốn chiếc "school bus" dừng lại trước cổng vào công viên. Bên này là bãi cát màu vàng đen của những bờ biển Thái Bình Dương chạy dài tới dãy núi xa xa. Ngoài kia, biển rộng mênh mông, xanh ngắt một màu...màu của những ngày chớm hạ với từng tảng mây trắng lững lờ trôi tới bến bờ...vô tận.

Qua một buổi chiều choáng ngợp ánh mặt trời đỏ rực, hàng hàng lều vải được dựng lên. Các học sinh trai gái của trường Columbo High, theo một tục lệ đã có từ lâu ở các trường trung học Mỹ, được khuyến khích tham dự một chương trình gọi là "grad nite". Nhưng năm nay, thay vì chỉ tổ chức một đêm vui ở một khách sạn chẳng hạn, nhà trường có sáng kiến biến thành hai ngày cắm

trại mãn khóa. Trong thời gian này, trại sinh mặc sức vui đùa với nhau, trong chương trình đã được ghi rõ hay từng nhóm tự tổ chức theo sáng kiến...kể cả những cuộc làm tình giữa các học sinh với nhau...miễn sao kín đáo...và an toàn...an toàn về sự ngừa thai lẫn ngừa bệnh tật. Sự buông thả này tự do đến nỗi chính các phụ huynh học sinh thân nhiên để vào "back pack" con cái trước khi chúng lên đường những dụng cụ ngừa thai như những cái bao cao su hay các loại kem dùng cho các thiếu nữ với sự chỉ dẫn cặn kẽ cách dùng. Đó là khởi điểm của một nền văn minh vị "thể xác".

Vụ cấm trại này được trù liệu trong hai ngày cuối tuần sau khi học sinh đã dự lễ mãn khóa trung học, tức hết lớp mười hai, để sau đó trở về nghỉ hè với gia đình và sửa soạn cho năm đầu vào đại học. Các học sinh này được coi như đã trưởng thành, có quyền quyết định mọi thứ kể cả việc tổ chức đời sống riêng tư trong những ngày tháng sau đó. Nhiều cô cậu không muốn bị gia đình kìm kẹp bằng cách "move out", tức dọn ra ngoài ở một mình, dù những nơi đó không xa nhà cha mẹ của họ. Chính những cha mẹ người Mỹ cũng muốn chúng "đi" vì thường họ coi từ giai đoạn đó họ hết bổn phận lo cho con cái...nhất là vấn đề tài chính.

Ba chiếc lều cùng màu vàng cam dựng thành một hàng nối tiếp của một nhóm ba cặp chơi thân với nhau...mà trong đó, một cô gái Á-châu, tóc đen nháy, nước da nâu hồng khỏe mạnh, thân hình khá nẩy nở, hấp dẫn nhưng khuôn mặt kém nhan sắc với những vết nám bẩm sinh. Trước khi chiều xuống, cả bọn sáu đứa, ba thanh niên, ba thiếu nữ đứng chung với nhau chụp

mấy bức hình kỷ niệm trước tăng của họ. Ba cậu con trai đều đứng gồm Bob, Louis và Jose. Các cô ngồi dưới chân của các "partners" của mình: Jennifer của Bob, Margaret của Louis và Lanny của Jose. Mọi người đều cười tươi. Sau mấy tấm hình, họ ôm nhau hôn thắm thiết.

Đây là lần đầu tiên Lanny "bị" một đứa con trai ôm hôn, một hành động mà phong hóa của xứ cô được coi là "rất quan trọng" trong mối tương quan trai gái. Cô mới sang định cư tại Mỹ chưa được hai năm, cuộc cấm trại này cô tham dự với những sự hiểu biết rất ít về truyền thống của nó. Cái hôn của Jose, một thằng con trai gốc Mỹ Tây Cơ khiến cô không khỏi hoảng hốt. Thực ra, giữa cô và Jose chỉ mới quen nhau như một người bạn học trong mấy tháng qua. Cuộc cấm trại này, do sự khuyến khích của ông bố ghẻ, để tỏ ra biết hội nhập với nền văn minh mới. Việc nàng cặp với Jose cũng chỉ như là một tạm bợ để gọi là có bạn trai như mấy đứa con gái khác trong một cuộc chơi ngắn hạn vài ngày, thực tình, nàng chưa có một cảm tình gì sâu xa với thằng con trai ngoại quốc này. Cả bọn thấy vẻ sững sờ của Lanny đều cười phá lên một cách thích thú...coi như một chuyện khôi hài...đáng thương hại. Với Jose, Lanny không có khuôn mặt đẹp, nhưng nước da nâu hồng và thân hình nẩy nở của nàng khiến hấn...rất bằng lòng cặp với cô gái...để có dịp lợi dụng. Người Mỹ rất "mê" cái màu da "tắm nắng" này...Vì theo họ, màu đó tượng trưng cho quý phái, khỏe mạnh...vì chỉ có những cô gái con nhà nghèo mới du dú trong nhà, không có phương tiện và tiền bạc để đi nghỉ ngơi, tắm nắng ngoài bãi

biển nên da dẻ mới trắng bóc.

Đêm đầu tiên, các cặp quay quần bên lửa trại ca hát tới khuya. Họ nướng đủ thứ, từ BBQ, hotdog, sườn bò, heo, bắp, để vừa ăn, vừa nhảy nhót vui chơi. Tiếng guitar, tiếng hát từng bừng, nhộn nhịp. Các cô giáo, thầy giáo cũng có cặp chung vui với học trò. Sau đó, mọi người chia tay đi nghỉ. Lanny theo về lều với Jennifer vì hai đứa thân nhau nhất. Nằm trong sleeping bag, cạnh cô gái da trắng, Lanny nghe thoáng tiếng cô này vừa cười khúc khích, tiếng cười trong trẻo một cách đặc biệt, vừa khẽ nói:

-“Chỉ đêm nay thôi nhé...nếu không, chúng nó tưởng mày với tao là bọn lesbian...”

Lanny buồn ngủ quá, cũng không thắc mắc nhiều về lời nói của con bạn.

Ngày hôm sau, trong các cuộc vui ngoài trời, dưới bãi biển, Lanny đều phải cặp với Jose để có partner, nếu không, nàng sẽ không thể tham dự được cuộc chơi. Jose cũng rất "nice". Hắn chiều chuộng nàng, giúp nàng từ việc lấy nước giải khát, mua đồ ăn và ôm khăn tắm cho nàng. Những vòng tay ôm, những nụ hôn phớt qua không còn làm cho Lanny quan tâm nữa, coi như những cái "bắt tay" ngoại giao thôi. Lanny đâu có biết rằng...nàng đang như miếng thịt mỡ để trước miệng những con mèo đói!

Bữa ăn tối cả bọn tổ chức trong lều của Jose. Có đồ ăn nhẹ, trái cây và một chút rượu mạnh do Bob lén mang vào trại. Ba cặp vui vẻ ngồi bên nhau, ca hát nhỏ nhỏ bài Happy Birthday, vì hôm nay là sinh nhật của Margaret.

Bob là cậu trai coi vẻ trí thức nhất, nói:

- “Từ mai, mỗi đứa đã học một trường rồi, ít có dịp tụ họp vui chơi như hôm này vậy coi đây như kỷ niệm trân quý”. Vừa nói, hắn vừa rót rượu cho từng người.

- “Nào, Cheer!” Jose nâng cao ly của mình: “Chúng ta chúc tám năm nữa Bob sẽ là một bác sĩ giỏi, nổi tiếng khắp nước Mỹ!”.

Cả bọn theo Jose cùng nâng ly với tiếng "cheer" reo vui trên miệng. Lanny cũng bắt chước làm theo chúng bạn. Jennifer quay sang nàng, nói nhỏ:

- “Lanny, biết đâu ngày đó, Bob là một bác sĩ thẩm mỹ, sẽ giúp mày sửa sắc đẹp...rồi, sợ chúng tao cũng không nhận ra mày nữa.” Jennifer nhìn cả bọn, khẽ gật đầu...khiến mọi người cùng mỉm cười đồng ý, và nâng ly để "cheer" ý kiến đó.

Lanny hơi khó chịu về việc bạn nhắc tới yếu điểm của mình, nhưng thấy vẻ chân thành của chúng nó, nàng cũng vui lây...và hy vọng, nên nói:

- “Cảm ơn...cảm ơn Bob trước nhé.” Quay sang Jennifer, nàng tiếp: “Mày có mắt mỹ thuật, lúc đó tao sẽ nhờ mày cố vấn...phải sửa mặt mày như thế nào.”

Jennifer cười:

- “Đồng ý, nhưng...tao thấy Jose là họa sĩ tài ba của chúng ta...hắn sẽ nhìn ra những gì khuyết điểm...những gì ưu điểm của mày...để giúp cho mày trở thành hoa hậu, đẹp hơn tao nhiều.” Nhìn sang Jose, nó tiếp: “Jose đồng ý chứ?”

Jose đưa tay phải dấm nhẹ vào khoảng không:

- “Tao sẵn sàng...” Jose cười tiếp: “Có điều, lúc đó, tao có còn được gặp Lanny nữa để giúp nó không...hay

thằng chồng của nó lại đá tao ra ngoài. Tao nghe nói đàn ông xứ nó ghen dễ sợ lắm.” Nó nhìn sang Lanny: “Cũng tùy ở nó thôi.”

Cả bọn cười phá lên vì câu nói đùa của Jose. Sau đó, mỗi đứa nói về ước vọng tương lai của mình. Louis muốn trở thành trại chủ, Jose học vẽ kiểu quần áo thời trang, Margaret muốn làm reporter cho đài TV, Jennifer muốn làm luật sư v.v. Riêng Lanny, nàng cũng chưa có ý kiến gì...vì mọi việc của nàng thường do bà mẹ chủ động. Tuy bà đã có chồng khác, nhưng bà vẫn muốn Lanny phải phục tùng bà, theo ý bà trong mọi chuyện. Phải nói, mẹ của Lanny là một người mà bên đông phương gọi là cay nghiệt. Bà cho mình không bao giờ sai lầm...và mọi người phải làm vừa lòng bà. Bà ta có thể vừa vui vẻ đấy, những cũng bất chợt nổi dóa, chửi bới vung vít.

Cuộc cấm trại này, tuy được ông bố ghê nhân danh văn minh khuyến khích và nói vào, bà ta cho Lanny đi, nhưng với nhiều cam kết...như không được về muộn hơn ba ngày, không được tự do giao tiếp với con trai, nhất là con trai ngoại quốc, không được theo thói chúng nó dọn ra, không được vì có thêm bạn mới mà sinh ra đảng đúm, chơi bời...Sau buổi cấm trại là chấm dứt mọi liên hệ lẩn cấm...để còn để tâm vào việc học hành...cho cái bằng bác sĩ tương lại...Tuy đó là chiều hướng bà mẹ bắt Lanny phải theo...nhưng nàng không dám nói ra, vì sẵn mặc cảm thua kém cả về nguồn gốc dân tộc lẫn về tài lẫn sắc, sợ đám bạn bè chê cười.

Bên ngoài, màn đêm xuống dần, những ánh đèn trong các lều cũng lần lượt theo nhau tắt. Bọn sáu đứa chia

tay. Nhưng, một điều làm Lanny không thể ngờ tới, và bây giờ làm nàng vô cùng sợ hãi là phải một mình ở lại lều với Jose...vì bọn kia, mỗi đứa một cặp rồi. Nhưng, một đêm vừa choáng váng về ly rượu mạnh, vừa không biết phải ngủ ở đâu, Lanny đành cắn răng nằm thu mình trong chiếc sleeping bag của mình.

Đèn tắt, Lanny thấy Jose còn ngồi lặng yên, nhìn ra ngoài...như chờ đợi việc gì. Nàng cũng yên tâm nhắm mắt. Tiếng côn trùng rí rả đều đều khiến Lanny dễ đi vào giấc ngủ.

Nhưng trong đêm tối, bỗng Lanny như bị ai ôm nghiêng lấy, miệng bị tay người bịt kín, rồi áo, quần dài...cả tới nịt vú, quần lót đều bị lần lượt lột ra hết. Lanny cố vùng vẫy, nhưng không thoát khỏi tai nạn. Sự kiềm chế chặt chẽ đến độ Lanny nghĩ một người không thể làm nổi. Rồi thân thể nàng bị lật ngửa, đôi chân bị kéo xoạc ra hai bên, rộng đủ để cho từng đứa con trai thoả mãn nhục dục trên thân xác nàng...Mặc nàng sợ hãi vùng vẫy, mặc nàng đau đớn...việc kia cứ tuần tự tiếp tục. Trong bóng tối, Lanny không nhìn thấy gì hết, nhưng thoáng nghe đâu đó có tiếng cười khúc khích, trong vất của đứa con gái rất quen thuộc...mà Lanny không thể lầm được: đó là tiếng cười của Jennifer!

Vừa kinh hoàng, vừa nhọc tới đứt hơi, Lanny ngất đi giữa cuộc làm tình của đứa con trai cuối cùng...với những tiếng thở ồ ồ mệt nhọc của hắn, tựa như người mới chạy bộ một quãng đường xa... đã in sâu trong trí nhớ của nàng.

Sáng hôm sau, tin Lanny bị mất tích được loan truyền. Người ta thấy dấu chân của nàng in trên bãi cát từ căn

lều ra tới bờ biển rồi mất hút. Buổi trưa, beach guard tìm được đôi dép của Lanny trôi bập bềnh trên mặt biển không xa bờ quá ba trăm "phút".

Mười năm sau.

Một vụ án hiếp dâm vừa được kết thúc sau năm sáu tháng trời xử tại tòa, mà Jennifer là một công tố viên của quận hạt, đã thành công trong việc kết tội bị can một bản án nặng nhất là một trăm lẻ năm năm tù, hai tòng phạm mỗi tên lãnh sáu mươi lăm năm tù, tất cả, không bao giờ được hưởng ân xá. Nếu tiểu bang này còn án tử hình thì bị can chắc chắn không thể thoát khỏi tội chết, vì chánh biện lý Jennifer Killerfield là người không bao giờ khoan nhượng đối với tội ác, nhất là những tội chà đạp lên danh dự của phụ nữ!

Buổi chiều, Jennifer như một thí sinh vừa thấy mình có tên trong bảng tốt nghiệp, nàng như trút được bao bận tâm do vụ án gây ra, nhất là trong vụ này, bên bị có những luật sư rất lợi hại, nhiều lúc làm cho phe công tố thất điên bát đảo. Nàng khoan khoái ra khỏi phòng tắm với chiếc khăn bông rộng, màu hồng nhạt. Đứng trước tấm gương lớn để sấy khô tóc, Jennifer rất bằng lòng với nhan sắc của mình khi thấy thân hình trắng hồng, mơn mẩn với những đường cong tuyệt mỹ mà tạo hóa, đã sẵn đúc cho nàng, hiện ra trong gương. Mấy lúc gần đây, nàng được báo chí ca tụng như là một biện lý xuất sắc nhất của quận hạt này từ trước tới nay. Đảng Dân Chủ địa phương đã chọn nàng là một ứng viên sáng giá để tranh chức General Attorney của tiểu bang. Và tối nay, Jennifer sẽ là một "speaker" trong một buổi tiệc

được tổ chức để gây quỹ cho đảng. Kenneth Rogers, vị dân biểu liên bang của quận này hiện là người duy nhất được Jennifer để mắt xanh.

Vừa trút chiếc khăn tắm để mặc bộ pyjama nhẹ, bỗng có tiếng chuông reo ngoài cửa. Jennifer thất vọng cái giải áo, lẳng tai chờ đợi. Không lâu, Mary, cô gái giúp việc đã mang vào một bó hoa hồng thực lớn. Nàng hơi ngạc nhiên...chắc là thân nhân của nạn nhân biếu hoa cảm ơn về vụ án. Nàng đỡ lấy tấm danh thiếp, mở ra xem, bên trong chỉ là một chiếc card thông thường của tiệm bán hoa, nhưng có thêm một chữ chúc mừng viết thảo...nhưng lại không có tên người gửi.

Tám giờ tối, Ken đón Jennifer trước thềm khách sạn Hilton. Phải nói, Jennifer nổi bật giữ hàng quan khách. Bữa tiệc đông tới năm trăm người, vừa là đảng viên, vừa đại diện chính quyền tiểu bang và địa phương cùng một số khách danh dự là những người đã đóng góp nhiều cho quỹ của đảng Dân Chủ, họ là những contributors mà bất cứ đảng nào, muốn sống còn là phải được họ giúp đỡ.

Bài diễn thuyết của Jennifer được quan khách vỗ tay tán thưởng. Lúc nàng trở về chỗ ngồi, vị đại diện đảng ở địa phương muốn đưa nàng tới giới thiệu với một VIP của bữa tiệc (very important person). Người đàn bà Á châu, mái tóc đen mượt, một thân hình đẹp như một cô kiểu mẫu, và nhất là khuôn mặt rất diễm lệ, mà Jennifer chưa từng thấy.

- "Đây là cô Laura Vuu...và đây, chắc cô Vuu không lạ...một tương lai của đảng Dân Chủ của chúng ta...

Ông chủ tịch trình trọng giới thiệu: "Mong hai vị

thân nhau..."

Hai người thân mật bắt tay nhau. Một thoáng như cười trong khóe mắt, người thiếu phụ Á-đông khẽ nói:

- "Cô vừa thắng một vụ án rất nổi tiếng...tôi thực khâm phục tính cương trực của quý vị biện lý..." Hơi nhú mày, nàng tiếp: "Chiều nay, không biết người ta đã chuyển bó hoa tôi gửi chúc mừng cô chưa?".

À ra cô này tặng hoa đây, Jennifer hãnh diện gật đầu:

- "Tôi đã nhận được rồi...bó hoa đẹp hết sức...cảm ơn lòng ưu ái của cô..."

Laura gật đầu:

- "Không có chi...tôi mong hôm nào được gặp riêng cô để tâm tình..." Vừa nói, nàng vừa lắc mạnh tay.

- "Rất sẵn sàng" Jennifer cười, gật đầu nhìn Laura.

Hai người rời nhau trở về chỗ của mình sau khi trao đổi số điện thoại với nhau.

Suốt một tháng sau đó, hai người đẹp thường gọi điện thoại cho nhau, nhưng vì ai cũng bận việc riêng nên họ chưa gặp lại nhau lần nào. Tuy nhiên, vì cùng lớp tuổi, cởi mở, câu chuyện ngày một trở nên thân mật. Jennifer là cô gái tây phương, nét hấp dẫn sẵn có, nhất là thân hình đầy đặn, kêu gọi. Nhưng nàng cũng thầm phục Laura về vẻ hấp dẫn của nàng, nhất là nước da nâu hồng, khuôn mặt diễm lệ, ăn vận sang như tài tử điện ảnh. Cuối cùng, họ hẹn gặp nhau tại nhà Jennifer nhân ba ngày nghỉ weekend bác cầu từ thứ sáu sang ngày thứ hai. Jennifer trở tài làm một món ăn...Laura sẽ mang rượu tới.

Bảy giờ tối, Jennifer đón Laura, người bạn mới tại cửa trước cửa tòa biệt thự của mình.

- "Ô, bạn còn tặng hoa nữa? Rất cảm ơn." Jennifer cười tươi nhận bó hồng trên tay Laura.

Laura cũng cười, nhưng nửa miệng, một nụ cười nếu nhận xét kỹ sẽ thấy nó hơi có vẻ bí mật.

Hai người đưa nhau vào phòng khách. Căn phòng tuy nhỏ, nhưng được trang hoàng rất nghệ thuật với nền thảm nhung màu rượu chát, những chiếc kệ gỗ nâu có trưng các đồ vật kỷ niệm, trên tường, mấy bức danh họa được treo đúng chỗ, khiến khách phải khâm phục chủ nhân. Chiếc lò sưởi bập bùng ngọn lửa nhiều màu sắc, tạo nên không khí ấm cúng, thân mật.

Khi ngồi vào bàn ăn với món khoai nghiền và thịt bò roast-beef, Laura bóc giấy hoa bao chai rượu mạnh nhỏ để ra bàn ăn, một chai rượu giống như loại của mấy tay ghiền hay để trong túi áo vét...khiến cho mắt của Jennifer bỗng nhiên máy động.

Laura nhìn xéo Jennifer:

- "Jennifer uống được một chút chứ...rượu này...mình biết có hơi mạnh...mình mua chai nhỏ...vì hai đứa chúng ta chưa chắc đã uống hết một phần ba." Nàng đưa chai rượu lên cao, lắc nhẹ, neho mắt ngắm những tăm rượu xủi lên trong chai...rồi cẩn thận xoay cái nắp ra, nghiêng chai, rót ra mỗi ly chừng hai phần ba, rồi tiếp:

- "Uống đi, Jennifer...để mừng tình bạn mới của hai chúng ta." Rồi nàng đưa cao ly rượu trên tay, miệng nói: "Cheer!"

Một thoáng ngỡ ngàng, Jennifer cũng đưa ly rượu của mình lên ngang mặt, chạm nhẹ vào ly của khách, miệng khẽ nói:

- "Cheer!"

Jennifer cắt thịt bò cho Laura, rồi chuyển bát khoai nghiền sang nàng:

- “Laura, tôi rất ít khi làm thức ăn...nếu không vừa miệng, thông cảm nhé.”

- “Không đâu...tôi biết mà!” Laura cười, gật gù: “Cô chỉ có thể là một biện lý giỏi thôi.”

- “Đừng đùa nữa...đây đâu phải tòa án...” Jennifer đặt ly rượu xuống bàn, đưa tay vén cao mái tóc: “Chuyện lôi những tên tội phạm gồm ghieếc ra tòa, tống chúng vào ngục để đền tội là sở nguyện của tôi từ khi còn ngồi trên ghế trường trung học...”

Laura bỗng hỏi:

- “Trường Columbo High phải không?” Nàng liếc xéo Jennifer.

Jennifer hơi giật mình, cười, gật đầu:

- “Đúng, sao bạn biết vậy? Cũng cả mười năm về trước rồi !” Jennifer buột miệng: “Thời đó, tôi cũng có một cô bạn gốc Á-đông.” Nói đến đây, nàng chột khựng lại, mắt nhìn xuống đĩa ăn.

Laura mắt rục lửa:

- “Và người này...bị mất tích sau đêm 'grad nite' ở bãi biển.”

Jennifer buồn bã, gật đầu:

- “Đúng...thời đó...báo chí, các đài TV nói tới mấy ngày.” Jennifer hơi ghen lời: “Tôi thật buồn về chuyện này. Không ngờ bạn cũng để tâm đến bây giờ...Có bà con với...Lanny à?” Jennifer ngược mắt lên nhìn sâu vào mắt Laura, nhưng bất chợt chạm phải ánh mắt sắc như dao của nàng, Jennifer vội quay đi.

- “Jennifer, trong vụ này, cô không thắc mắc gì sao?”

Jennifer cau mày định lắc đầu, Laura nói ngay:

- “Tối hôm đó...nếu có người đã làm hại...đời của Lanny...mà cô làm biện lý...cô sẽ xử trí với nó như thế nào...”

- “Dĩ nhiên là tôi sẽ cho nó ngồi tù...mãn đời.”

- “Jennifer, cô nhìn cái chai rượu này...cô có một ấn tượng gì đặc biệt không?” Laura đưa chai rượu mạnh nhỏ ra trước mắt Jennifer khiến nàng hơi bối rối.

Thực không ngờ...Jennifer là người từng chấp cung bao nhiêu tội nhân...mà bây giờ...nàng lại như đang bị người đàn bà Á-đông này...hạch hỏi.

- “Đêm hôm đó...bạn cô mấy người...cũng đã uống một chai rượu như thế này?” Laura giọng rất nghiêm khi hỏi câu này, mắt nàng nhìn Jennifer đắm đắm.

Jennifer thở dài:

- “Đúng...chúng tôi sáu đứa đã uống hết một chai rượu nhỏ này...nhưng cũng đủ làm cho đứa nào cũng choáng váng” Jennifer lắc đầu: “Thực là một việc làm rất dại dột.”

Laura lắc đầu, gằn giọng nói:

- “Chưa đại dột bằng những việc sau đó...Cô có nhớ không?”

- “Sau đó...Cái đêm hôm đó...???” Jennifer thần thờ như tự hỏi.

Như tiếng gầm gừ của loài dã thú:

- “Phải...sau đó...các người chia tay đi ngủ. Cô bạn Á-đông của cô lúc đó ngủ ở đâu...có gì xảy ra cho nàng...để hôm sau...nàng mất tích trên biển?”

- “Biên bản cảnh sát thời đó...nói Lanny tự tử” Jennifer giọng khô khan.

Laura gần giọng:

- “Còn cô?” Tay nàng máy động trên bàn ăn....Jennifer thoáng thấy có ánh thép của lưỡi dao cạo mặt sắc bén trên tay cô ta: “Bây giờ cô phải...luận tội vụ này cho công bằng...hay cô chỉ biết kết tội người...mà bỏ quên tội của mình? Đồ đạo đức giả!”

- “Tôi...tôi...?” Jennifer run run.

- “Trong lúc Lanny bị hại, bà đưa dè ra hiếp trong lầu của Jose....nó có nghe thấy tiếng cười...của...cô...! Cô nói đi...chúng nó gồm những đứa nào?” Laura chột nắm tay Jennifer kéo sát về phía mình, lưỡi dao sắc bén kề vào mạch máu ở cổ tay, giọng như quát:

- “Nói!”

Mắt Jennifer hoa lên...miệng lắp bắp...nói một hơi dài...

Một tia máu vọt ra, phun đầy lên mặt bàn....!

Hôm sau, báo chí đều loan tin án mạng của bà biện lý Jennifer Killerfield, và đặc biệt là lưỡi của Jennifer bị cắt đứt. Người ta có đăng thêm hình của Laura như là một nghi can đang tại đào.

Vào một buổi tối.

Bác sĩ thẩm mỹ Bob Wagner vừa tiếp bà thân chủ lâu năm. Bà này cứ vài năm trở lại một lần để sửa sắc đẹp. Và do tài xuất chúng của Bob, với một giá rất mắc do bà này bằng lòng trả...chàng đã có thể thực hiện những cuộc giải phẫu đặc biệt. Nhất là mấy năm gần đây, nhờ kỹ thuật tân tiến của computer, của tia laser, Bác sĩ Wagner đã có thể tạo hình một cách rất thần sầu. Chàng đã bỏ ra mấy năm miệt mài nghiên cứu...say mê đến độ

quên cả lấy vợ, chứ đừng nói chi đến những việc nhỏ mọn chung quanh. Mỗi khi bà này tới là mang theo bức vẽ một khuôn mặt diêm lệ và yêu cầu...bác sĩ Wagner làm nàng giống hệt hình vẽ cho bằng được. Và tới nay, trong hồ sơ của Bob, đã có tới bốn bức hình của bà ta...với bốn bộ mặt đều tuyệt sắc.

Nhưng lần này, sau khi khám tổng quát, Bob cho bà Liz biết là nàng chỉ có thể sửa thêm được lần này nữa thôi...vì da trên khắp thân thể của bà đã bóc ra tới đa để làm nên những khuôn mặt trước đây của bà ta rồi. Thân hình nẩy nở đó, nhưng da dẻ đã cần cỗi...Mặt cũng vậy, theo thời gian, nó nhăn dúm lại...Nhưng nhờ bác sĩ Wagner, mỗi khi từ mỹ viện này ra về...nàng đều trở nên hoàn toàn là một người mới...với khuôn mặt đẹp, khác lạ và trẻ ra cả mươi tuổi.

- “Bác sĩ, không còn cách nào khác hơn...là đắp da của mình...?” Nàng vừa hỏi vừa nấn lại...bộ tóc giả trên đầu.

- “Cái gì cũng có giới hạn của nó. Lần này, có lẽ là lần chót đó, bà sẽ mang nhan sắc mới này cho đến mãn cuộc đời còn lại” Bob hơi lắc đầu, nhưng vẫn say mê ngắm khuôn mặt người đàn bà trước mặt như ngắm một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc.

Người đàn bà lắc đầu:

- “Thôi được. Bác sĩ cho cái hẹn đi.” Nàng khẽ thở dài: “Tôi cũng không cần...thay bộ mặt đó nữa.”

Bob gật đầu:

- “Vây...thứ hai tới đi nhé” Bob cúi xuống ghi vào sổ hẹn: “Bà còn gì thắc mắc nữa không?” Bob gỡ cặp kính cận đặt xuống bàn, để mắt trần ngược nhìn lên.

Nàng gật đầu:

- “Ông cứ theo như hợp đồng những kỳ trước...kín đáo vì tôi không muốn người ta dị nghị về khuôn mặt của tôi và thực hiện giống hệt bức hình tôi sẽ trao cho ông.” Nhìn chăm chăm vào Bob: “Tôi sẽ trả theo giá ông ấn định.”

Bob hiểu rằng với bộ mặt trẻ trung, kiêu diễm của một cô gái đôi mươi không thể để người ta biết được tuổi thực của nàng đã ngoài bốn chục. Đó là một bí mật!

- “Được, bà cứ yên tâm.”

Cuộc giải phẫu của bác sĩ Wagner thành công mỹ mãn. Lần này...là lần thứ năm...và cũng là lần cuối cùng, để được trẻ lâu, khuôn mặt mới cỡ tuổi teen thôi. Vì là một người đàn bà Á-đông, thân thể còn hấp dẫn, vóc người lại tầm thước...nên nét mặt trẻ trung cũng không đến nỗi làm cho bà ta kệt cớm...Nếu cử chỉ...được nghiên cứu...để có dáng dấp ngây thơ, nhí nhảnh thì khó ai biết được cô gái đó đã gần bốn mươi!

Ngày người đàn bà xuất viện, nàng có hẹn với bác sĩ Wagner, tối hôm sau sẽ tới thăm ông ta tại nhà riêng để cảm ơn và biểu ông món quà lưu niệm như mấy kỳ trước. Bob biết những món quà này thường quý giá và hợp với ý chàng.

Buổi đó, trong lúc chờ đợi, Bob bỗng muốn so sánh lại những bộ mặt mà chàng đã thực hiện cho người đàn bà này. Những dữ kiện này ngày nay đều được để hết vào computer...Nhưng, trong khi mở máy, Bob tình cờ vào hệ thống Internet về media, chàng chợt thấy hiện lên trên màn ảnh vụ án mạng vừa xảy ra vài bữa trước đây...của một nhà họa sĩ kiêm điêu khắc gia...Jose

Marinez...và hình người đàn bà bị nghi là thủ phạm trong hơi quen. Thực sự sống vì Jose là bạn học của Bob từ thời trung học...Màn ảnh internet còn chạy lại những vụ án tương tự của hai người đàn bà...và một người đàn ông trước đó mấy năm...kèm theo...hình các nghi can...mà cho đến ngày nay cảnh sát và FBI cũng chưa tìm ra tông tích. Jennifer Killerfield, Margaret Smith, Louis Black...đều ... Bob lật đặt "load" những bức hình của Jose từng vẽ cho người nữ khách hàng của chàng thấy đều trùng hợp với hình của các nghi can khiến chàng vô cùng hoang mang, sợ hãi...Mỗi bức có một vẻ đẹp khác thường...và thường là trẻ trung. Bức cuối cùng chưa kịp đăng báo...thì Jose đã bị giết...Mồ hôi rịn trên trán khi Bob thấy rằng mỗi vụ án...tiếp theo vài ngày là cuộc giải phẫu thẩm mỹ chàng thực hiện cho Liz. Nhưng, có một chi tiết hết sức quan trọng ở phần cuối... là các nữ nạn nhân thì đều bị cắt lưỡi...mà nam nạn nhân lại bị mất phần "hạ bộ", Bob chưa kịp đọc tới thì có chuông gọi cửa. Chàng lật đặt tắt máy, quay ra phòng khách.

Người giúp việc đã đưa "cô" khách vào. Nàng vừa thấy Bob, đã vui vẻ đến ôm lấy Bob, nghiêng má cho chàng hôn:

- “Cảm ơn bác sĩ.” Vừa nói, nàng vừa trao cho chàng một gói nhỏ bằng bàn tay đàn ông, bọc giấy hoa rất xinh xắn, tay kia xách mấy chiếc hộp bìa màu hồng nhạt: “Biết anh bận...em không dám...phiền anh đưa đi ăn bên ngoài nên có mua ít đồ ăn đến đây để hai đứa mình "vui" với nhau.”

Đôi mắt nàng long lanh đưa tình.

Dù biết dung nhan ấy chỉ là tác phẩm...do chàng tác tạo, nhưng khi tắm thân nẩy nở, kêu gọi kia áp sát vào mình cũng làm cho Bob ngây ngất, bán loạn...Chàng quên bém cả câu chuyện vừa đọc trên internet, giọng cảm động:

- "Liz muốn ăn tối ở đây thực à...sao không nói sớm để anh lo liệu bữa tiệc?." Bob thì thào trong hơi thở ngất quãng...

- "Không cần đâu...hai đứa mình ăn có bao nhiêu." Nàng thân mật gỡ nhẹ vòng tay của Bob, thân thiết kéo chàng vào phòng ăn.

Như người vợ đảm đang, Liz nhanh nhẹn lấy đĩa trong tủ ra bày mấy món ăn Tầu làm sẵn, cho qua vào microway ít phút. Mùi đồ ăn bốc lên thơm nức. Bob lảng xằng lấy ly...và rượu. Nhưng Liz ngăn lại, nói:

- "Anh ngồi xuống đi đừng lo...mình đã có chai rượu đặc biệt này rồi." Nàng đưa tay với gói quà lúc mới vào đã đưa tặng Bob đang nằm trên bàn ăn, tiếp: "Uống chai này."

Liz xé giấy gói, đó là một chai rượu nhỏ, đẹp bằng bàn tay đàn ông, thứ mấy tay ghiền hay bỏ trong túi áo vét, rồi để lại lên bàn, nhìn Bob cười hóm hỉnh:

- "Mình không ghiền...hai đứa uống cũng chưa chắc đã hết một phần ba đâu." Rót rượu ra hai ly, rồi nàng cầm một chiếc nâng cao, miệng nói: "Cheer."

Rượu sóng sánh, màu đỏ như...máu.

Bob cũng làm theo, nhưng mắt ngờ ngàng nhìn thân thể hấp dẫn của Liz, lòng vô cùng kích động với những ham muốn bốc lửa.

Người đàn bà giữ Bob lại:

- "Bob nhớ đã từng uống loại rượu này chứ?" Liz nghiêm mặt nhìn Bob hỏi.

Bob ấp úng:

- "Không nhớ rõ" Bob lảng đãng như trong mơ...mất lẽ đời không rời bờ ngực của nàng.

Liz gần giọng:

- "Không nhớ...tới cái đêm hôm đó...cũng uống chai rượu như thế này và cũng chính do Bob mang theo..."

- "Không nhớ." Giọng Bob yếu đuối.

Ăn vài miếng, nhưng hai người đã mau chóng uống hết cả chai rượu. Mất và cả mặt Bob đỏ hồng...

Liz đến bên anh chàng, vuốt ve:

- "Bob..." Nàng vừa nói, vừa hôn chàng. Bob như ngây người ra vì sung sướng...Chàng được thể, ôm ghiền lấy nàng bế vội vào phòng ngủ.

Liz ngoan ngoãn nằm êm trong tay Bob. Bob đặt nàng xuống giường, bật ngọn đèn ngủ, rồi chồm lên người nàng. Tay Bob lật đặt cởi những nút áo...dây nịt trên người của Liz. Mồ hôi rịn ra...hơi thở ồ ồ như người chạy bộ. Khi quần áo của Bob vừa trút bỏ...và hấp tấp rướn người lên thì Liz nắm chặt lấy hạ bộ của Bob, ngăn không cho xâm nhập vào người nàng, giọng lạnh như thép nguội:

- "Bob...mày là thằng sau cùng...phải không...tao nhớ tiếng thở ồ ồ...của mày...trước khi tao đau đớn ngất đi..."

Hắn ôm chặt ngang hông Liz:

- "Thằng nào...cũng nói gì, anh không hiểu..."

Giọng Bob thều thào.

- "Mày đợi chút đi."

Liz lấy ra một tấm ảnh chụp sáu người, ba trai, ba gái trong đó đã có bốn người bị gạch bỏ...chỉ còn lại hai...mà đứa con trai lại chính là Bob. Liz dí nó vào mặt Bob, gần giọng:

- “Mày quên con Lanny này bị bọn mày hiếp rồi à...Thằng Louis, thằng Jose...và mày, Bob, mày là thằng chót...tao chết giặc, chúng mày bỏ mặc thân này trần truồng suốt đêm...” Tiếng người đàn bà rít lên.

- “Không...Lanny tự tử rồi....không.” Bob thở dốc, cố vùng thoát, nhưng bị giữ chặt...đau điếng.

- “Đúng tao tự tử...vì tao không thể mang tấm thân ô-nhục về với mẹ tao...bà ta sẽ...giết tao không thương tiếc! Nhưng số chưa hết...tao được cứu...được nuôi...và trúng số nên tao có tiền muốn Jose và mày làm những việc tao cần làm.” Tiếng nói rít lên qua kẽ răng nghiến chặt.

- “Trời...thì ra là vậy...” Người Bob lạnh toát như vừa bị ném vào một thùng nước đá, giọng rên rỉ. Bỗng lưỡi dao sắc từ đâu vung lên, xẹt ngang, Bob thét lên thảm thiết. Yên lặng!

Những ngày kế tiếp..., báo chí cả nước đăng rùm beng tin bác sĩ Bob Wagner vị thẩm sát bằng những lát sao sắc cắt rời...phần hạ bộ. Bao chuyện ly kỳ được khai thác nhưng tiếc rằng lần này...không có hình chụp kẻ bị tình nghi.

Đêm Lạnh Sau Vườn

Ngôi biệt thự kiểu Victoria đồ sộ chiếm hẳn một góc phố. Từ mấy năm nay, tòa nhà này trở thành một khu nursing home khá sang. Tám căn phòng rộng rãi mỗi phòng kê ba chiếc giường cho ba cụ già nằm. Tường bên trong được sơn màu xanh nhạt, có ánh sáng đèn phản chiếu dịu mắt, với những chiếc nệm dày, khăn trải giường bao giờ cũng trắng bóc, ngày đêm có y tá túc trực săn sóc, mỗi ngày có bác sĩ đến khám bệnh tổng quát, khiến cho khách đều tấm tắc khen ngợi, nhất là thân nhân các cụ, ai cũng...yên tâm đã có nơi tốt để các cụ hưu dưỡng.

Sau tòa nhà là một bãi cỏ xanh mướt, dưới những gốc thông rợp bóng mát, mấy chiếc ghế đá xếp đặt quy củ,